

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

013

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. адр.

БРОЙ 24. У Новоме Саду, 28. Юния 1860. **ГОД. III.**

ПОЗИВЪ НА ПРЕДПЛАТУ.

Съ овимъ 24. броемъ навршуесе друга четвртъ Школскогъ Листа, и истиче рокъ за ону Г.Г. Предплатнике, кои су се илъ на по године, почевши одъ 1. Јануара — или само на ову другу четвртъ, т. е. одъ 1. Априла до конца Юния, — пренумерирали. Зато се садъ сви приятели младежи, народне просвете и напредка за идуће по године — или само за трећу четвртъ на предплату овогъ Листа учтиво позиваю, и умољваю да се што скорие пријаве уредништву Србск. Дневника на кое и позната цена обичнимъ путемъ послати се има.

уредн. Шк. Листа.

Педагогично питање.

Шта има учитель чинити, да га деца заволу, да га поштују и да се радо одъ њега уче?

Едномъ запитахъ млао Букварче: Волишъ ты твога отца, а оно ми одговори: Волимъ. А зашто га волишъ, упитахъ га даљъ, и оно ми рече: Зато, што онъ мене воли, што ме рани и одева. — Питамъ

садъ: не бы ли овай дѣтинѣй одговоръ могао нешто важити и за то наше питањѣ? — Я уверено држимъ да бы; ерѣ природно е, да ко воли насъ и мы нѣга. А што се тиче ране и одеда, истина, учитель нит' рани нит' одева школску децу, као што ихъ нѣгови родителѣи ране и одеваю, али онѣ ихъ рани раномъ душевномъ, са кое цвати среѣа и напредакъ како поединимъ людма, тако и васцеломъ народу; онѣ ихъ одева — место вештаственныхъ хальима — у све врлине, кое су свакомъ християнину, граѣанину, отцу, сину, брату, господару и слуги нуждне и пробитачне. — Само треба настояти, да деца езгру те душевне ране схвате, и да чисто осете любовъ учителя свога, коя ихъ све еднако грли, коя не гледи на богатство ни на благородіе, на пріятельство ни на какавъ собственный интересъ, него само на валяность и заслугу. Све то моѣиѣ само онай учитель испуњавати, кои е свомъ душомъ и свомъ снагомъ оданъ къ найвеѣемъ благу дечіемъ, кои е правый пастиръ, не наемникъ; у кога е любовъ чиста — отачка любовъ, а не улагиванѣ иль слабость, и кои не хае ни за трудбу, па ни за само здравлѣ и животъ свой, колико за среѣу поверене му омладине народнѣ. — Буде л' све тако, онда га мораю волити ученици нѣгови. —

Но нѣ доста, да учителя ѣаци нѣгови само золу, него валя, да га и поштую, а ту е мислимъ наиболѣ сетити се оне пословице: „Поштивай се самъ, па ѣ те и други поштовати.“ — Све дакле подле страсти, што су у саданѣмъ времену у моди, све скврнаве обичае, што ти, ако и нису по себи башь опаки, ма найманѣ цену. аукторитету побити могу, све слабости, кое бы те предѣ децомъ за слаба издавале, све то учителю презри, све одбази, све ненавиди! Само тымъ начиномъ држаѣ те ученици твои за найболя за найвалянія, па и поштовати; само тымъ начиномъ гово-

риће о теби и непријатељи твои са некимъ поштова-
нѣмъ и тайно и явно! —

Да бы пакъ довео децу и на то, да радо уче све
што имъ се у школи говори и задае, то се мора у-
читель постарати, да му сваку науку ученици најпре
добро разуму, па онда, да имъ е омили, олакша и на-
граду обећа; инако бы деца изгубила волю и стрпленѣ.
Поредъ тога треба јошъ пазити, да се никада много
незадае. — Будел' и то све, о! онда веруй учителю,
да ће ти се ученицима, дуга чинити ноћ са пламтеће
желѣ да тебе што пре виде; уверићешъ се, да ће на
свакій ти мигъ пазити, сваку речъ за свету истину
држати, свакій налогъ радо и весело испуњивати и
сваку науку, као изъ уста некогъ надземногъ суште-
ства, слушати и по нѣой се владати! —

М. Настасиѣ.

На св. апост. Петра и Павла. (29. Юния.)

Евангеліе одъ Мат. гл. 16. зач. 67.

Ко время оно, пришедъ Исусъ ко страны Кесаріи
Філіпповы, вопрошаше оученики своа, глагола: Кого
ма глаголетъ человекъ быти, сына человеческого; —
У време оно, дошавши Иисусъ у околине Кесаріе Фі-
липове, пыташе ученике свое, говорећи: шта говоре
люди, ко самъ я сынъ човечій?

Они же рѣша: ови оубв Іованна Крестителя, инии
же Ілїю, друзїи же Іеремїю, или единагв ѿ пророкв. —
А они рекоше: едни (говоре) да си Іованъ Креститель,
а други да си Ілїя, други пакъ да си Іеремїя, или
кои одъ пророка.

Глагола имъ Исусъ: Вы же кого ма глаголете быти;
— Рече имъ Иисусъ: а шта вы говорите (мислите) ко
самъ я?

Шкѣщавъ же Сѣмшнъ Петръ рече: ты еси Хрѣстосъ, сынъ Бога живаго. — А Симонъ Петаръ одговори и рече: ты еси Хрѣтосъ, сынъ Бога живаго.

И Шкѣщавъ Исхъсъ рече Емъ: блаженъ еси Сѣмшне каръ Ішна, якъ плоть и кровь не яви тебѣ, но отецъ мой иже на небесѣхъ. — И одговоривши Исусъ рече му: среѣанъ еси Сѣмоне сыне Іонинъ, еръ тело и кровь не яви то теби, (т. е. ни су ти то люди явили) него отаць мой кои е на небеси.

И азъ тебѣ глаголю: якъ ты еси Петръ, и на семъ камени созиждѣ церковь мою: и врата адока не шдолѣютъ ей. — И я ти кажемъ: да си ты Петаръ,*) и на овоме камену сазыдаѣу цркву мою, и врата паклена неѣе е надвладати.

И дамъ ти ключи царства небеснаго, и еже аще скажеш на земли, бѣдетъ сказано на небесѣхъ: и еже аще разрѣшиши на земли, бѣдетъ разрѣшено на небесѣхъ. — И даѣу ти ключеве одъ царства небеснаго; и што свежешъ на земљи биѣе свезано на небеси, и што раздрешешъ на земљи, биѣе раздрешено и на небеси.

Апостолъ одъ Павла Коринѣанима изъ друге посланице гл. 11. зач. 193.

Братіе, ш немже аще дерзаетъ кто, (несмысленно глаголю,) дерзаю и азъ. — Браѣо, ако ко сме о чему хвалити се, (несмысленно говоримъ) смемъ и я.

Евреи ли сѣтъ; и азъ: ісраилте ли сѣтъ; и азъ: сѣма авраамле ли сѣтъ; и азъ: — Есу ли Еврей? и я самъ: есу ли Исраилѣани? и я самъ; есу ли семе Авраамово? и я самъ.

Слѣжителіе ли Хрѣстовы сѣтъ; (не въ мѣдрости глаголю,) паче азъ: въ трѣдѣхъ множае, въ ранахъ

*) Петръ, значи камень.

преволѣ, въ темницахъ излиха, въ смертехъ многаши.
 www.ub.edu. Сеу ли служители Христови? (не говоримъ по мудрости), я самъ іошъ више: трудио самъ се више, боя самъ више поднео, у тавницама сувише и много пута при смрти быо самъ.

Ѡ іудей пѣтъкраты четиридесать, развѣ единымъ пріахъ. — Одъ Іудея петъ пута четредесетъ, осимъ (безъ) еднога ударца примио самъ.

Трици палицами бѣенъ быхъ, единою каменми наметанъ быхъ, трикраты корабль шпровержеса со мною: ношь и день во глѣбынкъ соткорихъ. — Трипутъ палицама биенъ самъ быо, еданпутъ каменъ бацаше на мене, трипутъ се лажа са мною разбіяла, ношь и данъ у дубини морской провео самъ.

Въ пѣтныхъ шествиіхъ множицею: бѣды въ рѣкахъ, бѣды Ѡ разбойникъ, бѣды Ѡ срѣдникъ, бѣды Ѡ изыскъ, бѣды во градѣхъ, бѣды въ пѣстыни, бѣды въ мори, бѣды во лжебратіи. — Много самъ пута путовао; трію самъ беде (опасности) на рекама, беде одъ разбойника, (хайдука) беде одъ срѣднихъ, беде одъ незнабожаца, беде у градовима, беде у пустыни, беде на мору, беде межу лажномъ браѣомъ (лажальвцима).

Въ трѣдѣ и подвизѣ, во бѣднѣихъ множицею, во алчбѣ и жажди, и въ пощеніихъ многаши, въ зимѣ и наготѣ. — У труду и послу бивао самъ, често ни самъ спавао, гладовао самъ и жеднио самъ. Више пута постио самъ, зиму и голотиню трію самъ.

Кромѣ внѣшнихъ: нападеніе еже по всѣмъ дни, и попеченіе всѣхъ церквей. — Осимъ споляшнихъ неволя, нападале ме людій свакиѣ данъ, и бригу за све цркве имао самъ.

Кто изнемогаетъ и не изнемогаю; кто соблазняется, и азъ не разжизаюса; — Ко ослаби и я да

УНИВЕРЗИТЕТСКА
 ВИБЛИОТЕКА

не ослабимъ? Ко се саблазни, и я да се не распа-
лимъ?

Аще хвалитиса ми подобаетъ, иже ш немоши
моѣи похвалюса. — Ако ми се валя хвалити, моѣомъ
ѣу се немоѣу хвалити.*)

*) Остало пакъ одъ овогъ Апостола налази се у 33. брою Школ.
Листа одъ 1859. год. страна 518. последня врста: «Богъ и О-
тець:» и т. д.

Житіе светого Кнеза Лазара.

Светый Кнезь Лазаръ рођенъ е одъ богате Срб-
ске властееке породице Грбляновићеве. Отацъ му е
быо храбаръ и чувенъ збогъ свога юнаштва, а Мати
му е была побожна госпођа, која е свога сына у страху
Божіемъ воспитала. Добывши добро воспитаніе у дому
родительскомъ примлѣнъ буде Лазаръ у дворску службу
кодъ Србскога Цара Стефана Душана. Ту се онъ као
младић међу царевымъ дворяныма своіомъ кротошћу,
благимъ обичаемъ и храброшћу тако одликовао да га
е Царъ првымъ своимъ дворяниномъ учинио, и нѣму
доцніе управительство надъ Сремомъ и Мачвомъ по-
вѣрио быо. Лазаръ ступи у бракъ съ Евгеніомъ, —
другіе прованомъ Милица. Ова е била кћи великогъ
Жулана Вратка, кои се другіе Югъ Богданъ звао.
Югъ Богданъ быо е данъ одъ наймудрихъ царевыхъ
саветника и доводио е порекло свое одъ Стефана Неманъ.
У домаѣмъ породичномъ животу быо е Лазаръ
образацъ доброга супруга и чедолюбивогъ Отца. Имао
е три сына Стефана, Вука и Лазара и петъ кћерій,
одъ коихъ е четири за живота удомио быо, а пета
Милева после нѣгове смрти морала е поћи за Турскогъ
Цара Баязита.

Кадъ се Царъ Стефанъ у вѣчность пресели, сту-

ни на престолъ Царства Србскогъ сынъ нѣговъ Царъ Урошъ, кога после краткогъ времена старатель нѣговъ Вукашинъ Мрнявчевићъ убіе и учини себе Краљемъ Србскимъ, ал' казнъ Божія наскоро затимъ постигне гаднога цареубицу, кои одъ свога слуге убіенъ буде.

Пошто се Србскій народъ крволочнога Вукашина опростио, буде одъ свештенства и велмужа за Цара избранъ Кнезь Лазаръ. Примивши благословъ и круну изъ руку Србскога Патріярха, Кнезь Лазаръ почне управляти Царствомъ Србскимъ као самодержавный Господаръ, али се изъ велике смиренности нехтеде називати Царемъ, него Кнезомъ. Кнезь Лазаръ е тако владао надъ народомъ, когъ му Богъ повѣрио беше, као што добаръ Отацъ с' децомъ своіомъ влада. Старіе и искусніе одъ себе слушао е и добре савете нѣхове примао, средовѣчне люде пазіо е као свою браћу, а млађе као свою дѣцу. О благу своихъ поданика бринуо се и старао неуморно; настоявао е да се свакоме правица учини, да нитко незажали на нѣга; сиромахе е гледао и подизао болнице за старе и немоћне; подпомагао е, понавляо, и изнова градіо Цркве и Манастире не само у своіой држави, него и у другимъ околнымъ земляма. По савету свое супруге Милице подигао е онъ изъ темеля и саградіо Цркву Раваницу у Ресави на воду Равану. Дивна е то и красна задужбина утврђена на четири стуба и снабдѣвена са седамъ торнѣва. Блаженный основатель нѣнъ ніе жаліо трошка, него е довео найискусніе живописце и златаре, те е сву цркву живописати и светительске ликове позлатити дао. Цело житіе Исуса Христа, одъ рођеня на до Вознесенія, а особито страданія Христова была су у Раваничкой цркви на зидовима вешто насликана. Юштъ и найглавнія дела изъ живота Матере Божіе, и избранныхъ божіихъ угодника быяху ту у иконама предста-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

вѣна. Златне путире и дискосе; сребрне кадјонице, кандила, рипиде, чаше и чиніе; иконе велике и мале оковане сребромъ на позлаћене даривао е Кнезь овој својој главной задужбини. Јошѣ к' томе поклоніо е одежде и завѣсе одѣ златоткане свиле и кадиѣе цркви Раваничкой. Около цркве саградіо е Манастирѣ, довео у нѣга многе калуѣере, и поставіо надѣ нѣима игумна Арсенія мужа дубокогѣ знаня, мудра, и добродѣтельна. За издржаванѣ цркве, и црквеныхѣ мужевѣ и служителя, препише Кнезь задужбини својој многа поля, нѣиве, винограде воѣняке и друге доходке, што е све онѣ одѣ богомѣ дарованого иманя прибавіо праведно и поштено, да нитко на нѣга заплакати нѣе могао. Близу Раванице подѣ планиномѣ подигне Кнезь Лазарѣ другій Манастирѣ и у нѣму болницу за болестнике. Све ово тако уредивши радовао се духомѣ добрый Кнезь, што му е Богѣ дао да може по желји срдца свога и по примеру своихѣ предшественника задужбине градити и дѣла милости чинити. Онѣ е быо, — као што св. црква наша о нѣму пое, — око слѣпыхѣ, нога хромыхѣ, жезаль старости, и сабрао е себи многовртне добродѣтели, као што трудолюбива пчелица са разнога цвећа сокѣ купи и у медѣ претвара.

Докле се тако побожный овај владалацѣ о благостанію цркве старао, и сѣ народомѣ праведно и по божіемѣ закону управляо, Турци, кои су се недавно предѣ тымѣ изѣ Азіе у Европу преселили и Христіјанске државе узнемиривати почели, нападну и на јужне покрајине Србскога Царства и почну ихѣ одну за другомѣ освајати и себи покоравати. Веѣ су многе цркве Христіјанске у пламену изгореле; веѣ су се неки погранични властели за любовѣ земальске таште славе одрекли были свога закона и потурчили се или само Турскомѣ Цару подчинили. Кнезь Лазарѣ као Отацѣ народа и покровитель православне Цркве нѣе могао рав-

нодушно гледати ове неволѣ, и за предупредити веѣа зла искао е мира одъ Мурата Турскога цара поручуюћи му да се окане крвопролитія; ерѣ Господь Богъ свію насъ нерадуе се проливаню крви човечіе. Али Муратъ нехтеде послушати овај добаръ саветъ, него е съ войскомъ све ближе ступао къ срѣцу земљ Србске.

Видећи кнезъ Лазаръ, да съ Турчиномъ мира бити неможе сазове свое велмуже и поглаваре народне у саборъ, и представивши имъ беде, кое бесни Турци святой цркви и земљи Србской наносе, позове ихъ у бой противу непријателя имена Христоваго са овимъ речма: „Браћо и чеда моя! болъ да насъ све еданъ гробъ у себе прими, него да гледамо очима, како намъ крвникъ родителъ и сроднике у туђу земљу као роблѣ одводи. Мы уживасмо досада блага земальска, ево садъ неможемо избећи нужданъ ратъ. Положимо дакле животъ свой за свое другове по речма и по примеру Христа Спасителя, принесимо себе на жертву за спасеніе наше и наше дечице, и Богъ ће се смиловати на потомство наше и избавити га одъ свакогъ зла, и сачувати га одъ пропасти.“ Саборъ саслушавши речи Лазарове одговори, да ће све чинити што е за спасеніе цркве и државе одъ Турскога ярма нужно. Косово полъ одреѣно буде за место битке. Лазаръ распошлѣ на све стране кнѣиге и позове све Срблѣ на полъ Косово, да у пресвето име Исусово съ невѣрницама бой бію. Пошто се до 100,000 войске изкупи царъ причести се самъ и даде целу войску причестити у Самодржи цркви, и ту се сви войници излюбе цѣливомъ братске Христьянске любви, и опрости се еданъ съ другимъ. Тако окреплѣна войска удари се са Турчиномъ на данъ Амоса пророка 15. юнія 1389-те године. Кнезъ е на Видовъ данъ славіо свое кретно име, и тога ради и на самъ даъ битке одстояо е

найпре побожно свету литургию у вономъ стану, и текъ по свршетку богослуженія предъ войску се ставіо. У битки своимъ речма и своимъ примеромъ одушевлявао е онъ войску, да се храбро држи, еръ се бори за креть частный и за свету веру православну. Тай данъ паде Турскій царъ Муратъ одъ руке храброга зета кнежевогъ Милоша Обилића. Битка е была врло жестока. Мртва телеса Србска и Турска лежаху као сноплъ по земљи; крвь е изъ рана потокомъ текла; яукъ ранѣныхъ продирао е до небеса. Турака е у бытки овой было 300,000, а Србаля едва 100,000, али бы ипакъ Кнезь Лазаръ тада победу одржао быо, да га ніе невѣрный издаица Вукъ Бранковићъ у одсудномъ тренутку изневеріо быо. Издая Вукова порази войску Србску, и она духомъ клоне. Кнезь е међутимъ на коню своемъ обилазіо войску съ еднога края на другій и храбро ю, али кадъ ковь подъ нымъ одъ тешкога умора малакше, принуђенъ буде и онъ за часъ на страну уклонити се, да другогъ одморногъ коня узаше. Войска невидећи предъ собомъ кнеза даде се у бегство, Кнезь ю ніе могао выше изкупити, и тако мораве и самъ испредъ непріятели бѣжати, но у бежаню упадне у неку яму, ту га Турци ухвате и у свой военый станъ одведу, где са многимъ похватаемымъ Србљима погублѣнъ буде предъ вече тога истога несреѣногъ дана, 1389.

Тако Кнезь Лазаръ, кои се за живота о благу цркве и народа свога старао, прими вѣнаць мученичкій и приведе са собомъ многе тисуће за веру и отацтво изгинувшихъ мученика у блажена небесна населя ка Христу Богу, кои е крвь свою изліо на кресту за грешный родъ човечіи.

Тело Лазарево буде частно саранѣно близу Косова у митрополитској цркви.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.BE

После битке Косовске Турци се разепу по околним предели палећи, убијајући и у робство одводећи. Была е то голема жалость и нечувена неволя по бѣднѣй народъ Србскій. Турци су разставляли матеръ одъ деце, отца одъ синова, сестре одъ браће, и браћу едного одъ другога и везане одводили чакъ преко мора, где су ихъ као роблѣ продавали. Чинило се као да е наступила коначна пропастъ света.

Међутимъ царица Милица и Высокій Стефанъ деспотъ сынъ Кнеза Лазара учине уговоре съ Турскимъ царемъ Баязитомъ, и сѣча престане, а миръ се за неко време поврати земљи Србској, која е садъ већ Турчину данакъ давати морала. Стефанъ деспотъ са братомъ своимъ Вукомъ и съ матеромъ Милицомъ (Евгеніомъ) узму благословъ одъ светогъ патріарха Србскогъ, да могу пренети тело покойнога кнеза у нѣгову задужбину Раваницу цркву. Раскопавши гробъ нађу тело цело и неиструло, за знаменѣ да се Лазаръ посветіо. Съ великомъ дакле свечаношћу у пратњи архіерея, игумана, калуђера и свештеника, царске породице и многога народа, пренешено буде светогъ Лазарево у манастиръ Раваницу, и одъ то доба света православна црква слави споменъ угодника Божіегъ св. великомученика Кнеза Лазара сваке године 15. юнія, кои се данъ кодъ насъ назива Видовъ данъ.

Кадъ е год. 1691. патріархъ Србскій Арсеніе Чарноєвићъ на позивъ Немачкога цара Леопольда I. много хиљада србскихъ породица изъ Србіе у ову земљу, извео, тада пренесу Србљи и целокупно тело светогъ кнеза Лазара на ову страну у манастиръ Фрушкогорскій Врдникъ, кога е по преданію такође кнезь Лазаръ основао, іоштъ када е управителѣмъ Срема быо. Манастиръ овай зове се другчіе Раваница, за споменъ велике задужбине светога Кнеза у Србіи. Ту у великолѣпной Вознесенію Спасителѣвомъ посвећеной цркви

съ десне стране предъ иконостасомъ почиваю нетлѣнне
мошти овогъ угодника Божіегъ, а съ десне стране у
притвору црквеномъ чува се и данасъ у ѣivotу она
хальина кою в светаць на себи имао, кадъ в мученичку
смрть приміо.

Сваке године 15. юнія скупля се побожанъ на-
родъ изъ околныхъ предела у Нову Раваницу, где се
тада свечаный спомень светогъ великомученика Кнеза
Лазара држи.

ИЗЪ ПСАЛТИРА.

П е с т а 18.

Кругъ небесни, поносни и сяйни,
Бож'ю славу казуе и гласи,
И надъ сунцемъ сводъ небесни байни,
Кои звезда скупъ безбройни краси,
Дела руку божи предивна
Величествомъ своимъ навеш'ива.

Ту данъ учи и казуе дану
Бож'ю славу, и мудрость безмерну;
А ноћ ноћи представля уздану
Вечног' Бога вестницу и верну:
Па данъ с' ноћу наизменце явно
Явля бож'е свемогућство стално.

Али говоръ тай ньювъ предивни
Ние сличанъ нашим' беседама;
Грѣ свуда се чуе гласъ им' силни,
И продире у скровишта сама: —
По свой земљи, па до края света,
Ньини реча свуда гласъ пролета.

Гледай сунце, како то изгледа!
 У ком' Господъ и Богъ несаздани —
 Да се свуда гласно проповеда —
 Са свомъ славомъ вечно се настани;
 Сунце, украсъ васцелога света,
 Светли угледъ Творца му узнета!

Сунце, што се одъ истока креће,
 Па отуда ютромъ излазећи,
 Међ' звездама поносно се шеће,
 К'о младъ женикъ, вес'о полазећи,
 Кадъ излази јоштъ за јутра рана
 Изъ премилогъ свое любе стана.

Исполинског' к'о што е корака
 На свом' путу тай весело шири,
 И разгана таме ноћног' мрака,
 С' едногъ края неба чимъ провири:
 И с' тог' края докле светъ пролета,
 На другомъ се срета и излета.

Одъ светлости тога благотворне
 Нигди ништа сакрити се неће;
 А с' топлоте тога плодотворне
 Све скривено изъ земљ се креће: —
 С' нѣга с' ствара, безъ икаквогъ труда
 Сјайногъ злата пребогата руда.

Прекрасно е оно небо байно,
 Кои плоди сваку светлостъ драгу;
 Ал' е ипакъ лепше сунце сјайно,
 Кадъ излазећ' просне светлостъ благу:
 Ал' јоштъ лепше одъ неба и сунца.
 Сия законъ превечнога судца

Законъ чисти, кои причинява,
 Одъ зла пута духъ да намъ с' окрене:

Законъ веранъ, што засведочава,
 Богъ да любви свое слуге верне :
 Законъ мударъ, невине младенце
 Што умудри, те стекеше венце.

Законъ божи свакомъ правду дае,
 Да намъ срце с' те веселъ црпи;
 А заповестъ вишня нама сја,
 Да намъ душа у мраку нетрпи;
 Већ к'о зора да намъ се данъ бели
 Предъ умнима очима забели.

Стра е божи чистъ одъ свию скверни,
 И награђенъ довека е стално;
 А судова и завета верни,
 Ништ' истини ние овде равно;
 Ёръ у тима непремено влада
 Са добротомъ истина и правда.

И нѣгове те судове славне
 Душе чисте, рад' свогъ просвећена,
 Воу, траже и већма и хране,
 Нег' скупъ злата и драгогъ каменя;
 Ёръ сладость им' надмаша и скраћа
 Знану сладость и меда и саћа.

Ј све ово знамъ по мени самомъ,
 Што самъ реко, да е то безспорно;
 Зато чувамъ у мом' срцу правомъ
 Облюбљене законе ти вольно;
 Ёръ ме чека с' тог' чуваниа сталногъ
 Брой нечувенъ твогъ уздаря славногъ.

Мислимъ, духъ ми по закону твоме
 Да се влада, за Тобомъ чезнући: —
 Ко знат' може, да л' у срцу моме
 Ј нескриви, али незнајући?

С' тог' Те молимъ, к'о Господа силна,
Очисти ме одъ тайни кривина.

Ах! опрости, ако кадгодъ прека
Дружба коя к' себи ме примами: —
Непорочанъ бићу я довека,
Чистъ одъ греха, што душу тамани,
Ако примеръ и советъ іой тамни
Власть надамномъ свою неразграни.

Па, ако ме грехъ кадгодъ неспречи,
Твоме лицу тад' би свагда биле
Мисли срца и уста ми речи
Преугодне, драге и умилне,
О Госпoде, мой одкупе стални
Помоћниче свагда поуздани!

Госифъ Горяновићъ,
царохъ ирижкій.

ПОУЧНА ПРИПОВЕДЧИЦА.

И з в о р њ.

Едногъ врло топлогъ летнѣгъ дана спусти се малый Груя на ливаду да си вата лептирове. Одъ тежка трчания и сунчане припеке зажаре му се образчићи као жеравица, и зной, ко' пра' потече са ведра му чела, а што е најгоре, люта га жеђца тако мучити почне, да е едва корачати могао. Срећомъ наиђе на малый некій изворъ, кои быя ладанъ к'о ледъ, а чистъ к'о сребро, и лакомо се наије ладне те водице. — Али наеданпутъ почне Груя дрктати, ноге му клону, те

приморанъ буде мало сести на траву. И кадъ га та незгода попусти, отиде коекако кући ал' съ лютомъ грозницомъ! „Ахъ! уздишући проговори Груя, „ко бы игда и помислити могао, да у онако красномъ извору тако опасанъ отровъ лежи.“ Отацъ му на то одговори: „Мой синко! нѣ теби она вода болестъ нанела, него твоя несмотреность и неумереность.“ —

М. Н.

 Неке штампарске погрешке, коз су и после коректуре непоправљне остале, као: у бр. 6. страна 96. изостао е читавъ последњи редъ или фирма: „Издае Епископска књигопечатња у Новом Саду.“ — страна 223. стои: „голудица“ у место: „голубица,“ — страна 247. врета 14. изостављено е јошъ едно: „свѣтися.“ на страни 310. у првој врети додато е: (X.) а ветреба, — на истој страни врети 4. стои „Господъ“ у место: „Господь.“ — страна 311. врета 10. „нута“ у место: „пута“ стр. 340. врета 14. „робы“ у место: „равы.“ — стр. 341. „зѣвшмз,“ место: „зѣвшмз.“ стр. 360. врета 26. кодъ речи: „уста се нѣгова“ треба додати: „и языкъ,“ — страна 362. врета 9. „данъ“ место „еданъ.“ — стр. 367. врета 33. „усмоѣкѣй“ у место „уемарски“. На више места стои мало слово место великогъ или велико место малогъ, а такође и танко ерѣ (ѣ) место дебелога ера (ѣ) и обратно; — иже (и) место еры (ы) и обратно, — ееть (е) место в, и обратно, — на много е места дебело ерѣ (ѣ) изостало, и друге штампарске погрешке, нека изволе г. г. читатели овогъ листа сами поправити.

Уредништво Шк. Листа.

Издае Епископска књигопечатња у Новомъ Саду.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА